

Hoofdstuk 1 De man achter de verhalen

Peter Kuypers zette de bus op de parking voor het strandhuis en haalde de sleutel uit het contact. Hij draaide zich om en zei glimlachend: 'Zo, dit is jullie voorlopige eindbestemming. Ik breng jullie later in de middag naar Vincent en Alice. Rust eerst wat uit.'

Hij stapte uit, liep de paar trapjes naar de voordeur en opende die. Hij zag dat het gezelschap zelf de bagage al uit de bus haalde en besloot dat hij daarbij niet hoefde te helpen. Hij liep alvast naar binnen om te checken of alles was zoals Vincent had aangegeven: uitnodigend en vooral fris en schoon. Hij liep naar de koelkast en zag dat die goed gevuld was. Vincents gasten zouden niets tekortkomen, wist hij nu al.

'Ik kan je niet meer dankbaar zijn dan nu,' hoorde hij Caz zeggen en hij zag diens partner Netta knikken. 'Het is zo fijn dat we hier mogen zijn, dat jij ons kwam ophalen en dat we niet direct in het grote onbekende werden geworpen, maar eerst in het Nederlands dit avontuur konden starten.'

'Hoewel het mijn moedertaal is, klinkt het zowel vertrouwd als ook vreemd,' grinnikte Peter. 'Gelukkig krijg ik de laatste tijd meer kansen om Nederlands te spreken, want mijn zus en haar gezin zijn hier kortgeleden ook komen wonen – uiteraard op verzoek van Vincent – dus de taal blijf ik machtig.'

Maar, ik zou zeggen: rust eerst maar uit. Ik zou met jullie willen afspreken dat ik je om vijf uur kom ophalen. Dan rijden we naar Vincent en Alice om iets te eten en dan kunnen jullie alles doorspreken over de boekpresentatie.'

'Kunnen we gewoon naar buiten? Mogen we op het strand komen?' vroeg een van Netta's dochters. Hij herinnerde zich dat ze zich voorgesteld had als Indy en dat ze de zus van Pien, Bob en Valentijn was. Hij moest bij voorbaat grinniken omdat hij nu al wist dat Vincent het lastig zou vinden om al die namen te onthouden. Dit waren nog maar vier van de acht namen van de jongelui die meegekomen waren. Maar goed, Vincent had het hele gezin van zijn neef uitgenodigd, wetende dat de aanhang van de kinderen daar ook toe gerekend kon worden.

'Zeker, geen probleem,' verzekerde Peter haar. 'Het strandje hoort bij dit huis, dus daar heb je geen last van anderen. Pas op met het water, het kan koud zijn. Het is hier immers winter.'

Hij hoorde het gegniffel en besepte dat winter in Sydney warmer kon zijn dan zomer in Nederland. Ach, ze zouden zich wel redden.

Hij overhandigde Netta een visitekaartje met daarop zijn telefoonnummer en wees hun waar ze alles konden vinden.

Daarna liet hij ze achter om richting de Channel Box studio te gaan. Al waren er gasten aanwezig, er

moest wel gewerkt worden. Bovendien moest hij nog zeker een half uur rijden voor hij er was, dus hij had zijn tijd wel nodig, wilde hij nog werk gedaan krijgen.

‘En? Heb je ze veilig afgeleverd?’ wilde Kelly weten, toen hij de studio binnenkwam.

Vincent kwam op dat moment toevallig ook uit zijn kantoor, al wist Peter haast wel zeker dat hij nieuwsgierig was. Caz en Vincent mochten dan volle neven van elkaar zijn, ze hadden elkaar slechts één keer eerder gezien en dat was na afloop van een concert. Tijdens de laatste korte tour door Europa waren ze in de Ziggo Dome geweest en daar was Caz ook naartoe gekomen. Ze hadden elkaar kort gesproken, maar dat contact was uitgegroeid tot een vriendschap op afstand. Vooral toen bleek dat Caz een zeker niet onverdienstelijke auteur bleek te zijn die een boek schreef over zijn familiegeschiedenis. En met de emigratie van Vincents ouders als rode draad van zijn verhaal.

In de maanden na het concert tot het manuscript werd verzonden naar Caz’ uitgever, hadden Vincent en Caz veel contact gehad. Via Whats-App, Telegram of via Skype. Zo was het plan ontstaan om het boek direct te laten vertalen in het Engels. Toen dat eenmaal in gang was gezet, had Vincent het plan geoperd Caz uit te nodigen de boekpresentie in Sydney

toe houden, in zijn studio. Een mooiere kruitwagen kon hij zijn neef niet geven en deze actie had inmiddels zoveel...